

Să-mi spui despre dorul de om

Camelia Oprîta

II

Tata a urcat un luceafăr mai sus de ceruri.

După ultimul cer, l-a cuprins adâncimea timpului dus;

îmi vede buzele rostindu-l

în somnul tulburat de plâns.

E liber (mi-a spus)

dar că m-aude uneori plângând și steaua lui se întunecă

în flacără roșului apus.

E de ajuns

că sunt pe pământ un gând

și n-am rămas un fir de iarbă culcat de vânt.

Altfel prea multe lacrimi s-ar fi plâns.

Îți aud plânsul fără răspuns; aşa ușor cum sunt,

umblu în apele care tî-au cutreierat ochii, învelișul de pământ

mi-a fost mult prea strâmt în vremuri dinainte.

Aș fi murit cum moare umbra în lumină dacă zeii nu mi-ar fi aruncat în trup suflet de părinte.

Uită de timpul ce crește între noi, mă vei revedea în amurg

stea fără noapte,

stând cu genunchii pe cer

ca și cum ai veni dintr-o rugăciune să-mi spui despre dorul de om